

Arrest

nr. 178 255 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn identiteit en asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo stelt hij zeer in het algemeen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal antwoordde hij zelfs positief toen hem gevraagd werd of hij alle redenen kon aangeven die hem ertoe geleid hebben Bangladesh te verlaten (gehoor 30 juni 2016, 3). Deze opmerking is dan ook laatstijdig. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Louter stellen dat hij blijft bij zijn verklaringen gedaan bij het Commissariaat-generaal volstaat, weerlegt noch ontkracht de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent zijn identiteit en reisweg en de vele vastgestelde uiteenlopende verklaringen en tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij ontegensprekelijk haar identiteit aantoonde nu zij een geboorteakte en andere documenten heeft ingediend. Verzoekende partij licht toe dat veel asielzoekers geen documenten durven neerleggen omdat zij bang zijn om teruggestuurd te worden. Verzoekende partij vervolgt dat haar identiteitskaart gestolen werd, zoals zij verklaarde bij de DVZ en dat zij bij het CGVS stelde dat haar identiteitskaart gestolen werd samen met haar GSM. Dat hier geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Verzoekende partij wijst er op dat zij slechts 17 of 18 jaar oud is en dat haar relaas niet grondig werd onderzocht aangezien na de motivering over haar identiteit en voorgelegde documenten, haar reisweg wordt onderzocht en slechts anderhalve paragraaf wordt besteed aan haar relaas over haar vrees voor vervolging. Verzoekende partij besluit dat haar beslissing moet vernietigd worden voor een grondig onderzoek naar de redenen waarom zij haar land van herkomst verliet.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelede documenten ter staving van haar identiteit en het uiten van kritiek aan het adres van de commissaris-generaal, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er geen tegenstrijdigheid te vinden is in haar verklaringen gedaan voor DVZ waar zij aangaf dat haar identiteitskaart gestolen werd en haar verklaringen afgelegd bij het CGVS waar zij stelde dat haar identiteitskaart gestolen werd samen met haar GSM, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling omtrent haar paspoort. Zo liet zij voor de DVZ optekenen dat zij over een paspoort beschikte in Bangladesh, maar dat dit vervallen zou zijn en nog bij haar thuis in Bangladesh zou zijn (DVZ Verklaring, pt.24). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde zij dan weer dat zij nooit een paspoort had verkregen (gehoor CGVS 30 juni 2016, 12). Hiermee geconfronteerd, wijzigde verzoekende partij gewoon haar verklaringen. Zij gaf nu aan dat zij wel ooit een paspoort zou hebben gehad, maar dat dit op een andere naam (zijn roepnaam) zou zijn opgemaakt en dit intussen vernietigd werd (gehoor CGVS 30 juni 2016, 13). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, hoeft het geen betoog dat deze gewijzigde verklaring evenmin kan overtuigen. Ook gaat verzoekende partij met haar verweer dat er helemaal geen sprake is van een tegenstrijdigheid evenmin in op de bevinding van de commissaris-generaal dat haar uitleg voor het ontbreken van enig sluitend identiteitsbewijs inconsistent is: *“Bovendien verklaarde u dat u deze identiteitskaart 1 jaar voor de problemen in 2014 zou verkregen hebben (zie CGVS, p.4). Gezien u had verklaard dat u geboren bent op 01/01/1997 (u had zelf eerst 01/01/1998 geprobeerd) én uit objectieve informatie blijkt dat de identiteitskaart in Bangladesh verkregen kan worden vanaf 18 jaar oud (zie blauwe map, doc2), werd u door het CGVS gevraagd hoe het kon dat u er voor uw vertrek uit Bangladesh (augustus 2014) in geslaagd was een identiteitskaart te verkrijgen. U trachtte zich eerst nog te redden door te stellen dat u 17 zou geweest zijn bij aanvraag, 18 toen u er een verkreeg. Vaststelling blijft echter dat u aangaf dat u wel degelijk een identiteitskaart verkregen heeft in Bangladesh. Hierop opnieuw gewezen, gaf u plots aan dat u eigenlijk een andere, gelijkaardige kaart verkreeg (zie CGVS, p.12). Dergelijke uiteenlopende verklaringen maken dan ook dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw uitleg voor het ontbreken van enig sluitend identiteitsbewijs. Dit doet dan weer vermoeden dat u deze bewust achterhoudt om de erin vervatte informatie te verbergen.”*

Gelet op voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat hiermee ernstige twijfels rijzen bij de door verzoekende partij opgegeven identiteit. Zoals vermeld legde verzoekende partij immers uiteenlopende verklaringen af over haar geboortejaar, dewelke bovendien ook niet kunnen kloppen gezien bovenstaande vaststellingen over het bezit van een identiteitskaart. Daarnaast legde

verzoekende partij ook opmerkelijke verklaringen af over de naam in haar Bengaals paspoort, wat dan weer vraagtekens doet rijzen bij de door haar in België opgegeven naam.

Daarbovenop komt dat blijkens de bestreden beslissing verzoekende partij tegenstrijdige en opmerkelijk verklaringen aflegde over haar reisweg, wat doet vermoeden dat zij haar land al eerder verlaten heeft: *“Ten tweede zijn hiermee ook al ernstige twijfels gerezen aangaande uw bewering Bangladesh in augustus 2014 verlaten te hebben. Het vermoeden dat u uw land al eerder verlaten heeft, wordt verder versterkt door de tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen die u aflegde over uw reisweg. Zo gaf u ten overstaan van het CGVS aan dat u niet wist waar in India u precies vastgehouden zou zijn/verbleven zou hebben. U kon geen enkele plaats in India aangeven wanneer u daar uitdrukkelijk naar gevraagd werd (zie CGVS, p.7). Zeer opmerkelijk echter is dat verschillende van de documenten die u voorlegde, nota bene gemaakt op basis van uw eigen verklaringen, melding maakten van ‘Meghalaya’. Verder kon u, eveneens erg bevreemdend, geen enkele plaats bij naam noemen onderweg (over land) van India naar Turkije. U wist evenmin langs welke landen jullie gereisd zouden zijn (zie CGVS, pp.7-8). Voorts bleek ook uw tijdsrekening helemaal niet te kloppen. U gaf immers aan einde augustus 2014 Bangladesh verlaten te hebben, ongeveer 2 maanden in India gebleven te zijn, 8 tot 10 dagen onderweg tot Turkije, daar 4 tot 5 maanden gebleven te zijn, en dan verder één tot anderhalve maand Griekenland en tenslotte 4 tot 5 maanden van Griekenland naar België. Gezien u aangaf begin februari 2016 in België te zijn aangekomen, blijft u met een hiaat van verschillende maanden in uw beweerde reisweg zitten. U had hiervoor evenmin een uitleg. Verder is het eveneens opmerkelijk dat u verklaarde dat jullie een groot stuk van de tocht van India naar Turkije te voet zouden hebben afgelegd, en over deze hele reis niet meer dan acht tot tien dagen nodig hebben gehad (zie CGVS, p.9). U legt ten slotte geen enkel ander document neer dat uw identiteit onweerlegbaar zou kunnen staven.”*

Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter met de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij in erg stressvolle omstandigheden wist te overleven en er helemaal geen hiaat is, blijft steken in het vergoelijken en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, aldus in gebreke blijft.

De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas van verzoekende partij. Het bewijs van identiteit is immers een essentieel element in iedere procedure en verzoekende partij moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal haar relaas niet grondig heeft onderzocht nu slechts anderhalve paragraaf wordt besteed aan haar relaas over haar vrees voor vervolging, kan zij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat na de vaststelling dat zij geen zicht bood op haar identiteit en de door haar afgelegde reisweg, in de bestreden beslissing wel degelijk verder ingegaan werd op haar asielrelaas, doch deze bedrieglijk werd bevonden gelet op de tal van uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen die zij heeft afgelegd. Zo kan na simpele lezing van de bestreden beslissing het volgende worden vastgesteld omtrent de beweerde problemen van verzoekende partij in Bangladesh: *“Ten derde komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde problemen in Bangladesh al ernstig in het gedrang door bovenvermelde vaststellingen over uw reisweg. U verklaarde immers dat u tegen uw wil in, van Bangladesh naar India zou zijn ontvoerd. Zo is het uiteraard op zich al bijzonder bevreemdend dat uw beweerde politieke tegenstanders -almachtig in uw regio dan bovendien ook nog volgens uw verklaringen- iemand tegen zijn wil in zou ontvoeren naar het buitenland, en daarbij dergelijke grote risico's zou nemen. U gaf zelf uitdrukkelijk aan dat u Bangladesh niet wilde verlaten. U zou voor de dag van de manifestatie en de daaropvolgende ontvoering in Bangladesh geen problemen gekend hebben. Dat u bovendien uitdrukkelijk te kennen geeft vanuit India, maar ook vanuit België terug wilde keren naar Bangladesh, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen in Bangladesh.*

Verder is het allerm minst aannemelijk dat u, nadat u aan uw ontvoerders zou zijn kunnen ontkomen in een u onbekende plaats in India, toevallig daar een klasgenoot tegenkomt die u opvangt en verder helpt met uw reis.

Bovendien legde u uiteenlopende verklaringen af over het lot van uw lokale voorzitter. U gaf eerst aan dat hij nog gewoon in uw regio woonde (zie CGVS, p.16), nadien wijzigde u deze verklaringen en gaf u plots aan dat ook hij de regio diende te verlaten (zie CGVS, p.18).

Voorts legde u ook ten gehore op het CGVS verklaringen af over de problemen zelf, die tegenstrijdig leken aan uw eerdere verklaringen op de DVZ, alsook aan de inhoud van uw documenten. Zo liet u op het CGVS verschillende keren uitdrukkelijk optekenen dat de manifestatie en ontvoering zich voordeden op 29 augustus 2014 (zie CGVS, p.7, pp.14-15, p.17). Op de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ had u nochtans tot tweemaal toe 22 augustus 2014 opgegeven (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5).

Hiermee geconfronteerd, ontkende u gewoon uw eerdere verklaringen. U gaf aan dat u (eerder) hetzelfde verklaard had, omdat u zich de dag goed herinnert (zie CGVS, p.17). Nochtans werden ook uw verklaringen bij de DVZ afgelegd met de hulp van een tolk die de Bengaalse taal machtig is en ondertekende u uw verklaringen nadat ze u na afloop van dit interview ter goedkeuring werden voorgelezen. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw verklaringen bij de DVZ goed werden weergegeven (zie CGVS, p.2). Bovendien bleek u, ondanks uw verklaring zich die dag goed te herinneren, ook niet meer te weten welke dag in de week het precies was (zie CGVS, p.17). **Daarnaast** is het bijzonder frappant dat alle documenten die u neerlegt ter staving van uw problemen, melding maken van april 2014, niet augustus. Nochtans gaf u aan dat deze documenten (indirect) zijn opgemaakt op basis van uw eigen verklaringen, op basis van uw verhaal van de feiten (zie CGVS, p.16). Dat al deze documenten (krantenartikels, verklaringen van uzelf, verklaringen van een advocaat en van uw school, twee politierapporten) dan ook over een totaal andere datum spreken dan uzelf, ondermijnt verder in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Ten vierde kunnen de door u voorgelegde documenten evenmin overtuigen, dit ook omwille van volgende vaststellingen. **Zo** kan om te beginnen aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. **Verder** blijkt zoals vermeld uit toegevoegde informatie dat (ver)als(t)e documenten, waaronder ook krantenartikels, vaak voorkomen in Bangladesh. **Voorts** zijn de verschillende verklaringen die u voorlegde, louter de verklaringen van mensen uit uw omgeving, zoals een/uw advocaat, wat de bewijswaarde ervan verder beperkt. Dat er zich bij de door u voorgelegde documenten ook een verklaring van uzelf bevindt en u dat zelf bovendien niet bleek te weten, ondermijnt verder elk geloof in de authenticiteit van de documenten. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt dat er van deze verklaring (net als van enkele andere overigens) verschillende versies in uw envelop bevinden, waardoor de indruk ontstaat dat u deze documenten gewoon besteld heeft, u er eigenlijk zelf nog een selectie uit had moeten maken en u uw eigen verklaring bent vergeten ondertekenen. **Daarnaast** legde u ook nog twee politierapporten neer. Dat het hier niet om authentieke documenten gaat wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen. Deze rapporten zijn immers opgesteld in het Engels, niet degelijk gedateerd, niet op officieel papier gedrukt en opgesteld ruim een jaar na uw beweerde vertrek uit Bangladesh. **Tenslotte** legde u al uw documenten op het gehoor op het CGVS voor in een ongeopende envelop. U zou deze kort na het gehoor op de DVZ verkregen hebben maar niet zelf hebben geopend. Gevraagd waarom u dat niet had gedaan, kwam u niet verder dan dat u de documenten niet nodig had (zie CGVS, p.4). Een dergelijk opmerkelijk gebrek aan interesse in uw eigen problemen, doet verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, teniet.

Ten vijfde kan ook allerminst geloof worden gehecht aan de oorzaak van uw beweerde problemen, zijnde uw politieke activiteiten. **Zo** is het uiterst opmerkelijk dat u zelf verschillende benamingen opgaf voor de BNP (Bangladesh Nationalist Party). Op de vragenlijst van het CGVS had u het over de Bangladesh International Party (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), op het gehoor op het CGVS over de Bangladesh National Party (zie CGVS, p.10). Dat u twee verschillende, maar beide verkeerde, namen opgeeft voor uw eigen politieke partij, ondergraaft al meteen op ernstige wijze uw politieke verleden. **Verder** kon u ook allerminst overtuigen wat uw eigen activiteiten betreft. U gaf immers aan dat u een functie bij de partij had. Gevraagd welke, gaf u plots twee functies op (zie CGVS, p.10). Dat u bovendien al van bij aanvang van uw lidmaatschap meteen vice-voorzitter zou worden (zie CGVS, p.10) is verder bevreemdend. U gaf overigens zelf in eerste instantie aan dat u dat was voor de BNP op lokaal niveau. Pas nadat u gevraagd werd of het om de studentenafdeling van de partij ging, had u het over de 'Chattra Dal'. **Ten slotte** legde u een document neer ter staving van uw politieke activiteiten, maar ook dit kan allerminst overtuigen. U werd immers gevraagd of er, behalve uzelf, nog een andere vice-voorzitter van de lokale afdeling was. U ontkende dit, hoewel deze persoon nochtans duidelijk vermeld staat op het door u voorgelegde document. Van iemand die jarenlang een leidinggevende rol heeft gehad bij een politieke partij, kan redelijkerwijs meer verwacht worden.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. **Bovendien** verklaarde u ook in België pas twee maanden na aankomst een asielaanvraag ingediend te hebben. Van een asielaanvraag die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt."

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS